

Prasklé hliněné nádoby.

V Číně měl jeden nosič vody 2 velké hliněné nádoby. Visely na obou koncích klacku, který nosil na krku. V jedné byla prasklina, naproti tomu ta druhá byla dokonalá a vždy nesla plnou míru vody. Na konci dlouhé cesty, která trvala od potoku až k domu, měla prasklá nádoba vodu už jen do polovičky. Dva celé roky to takto šlo, nosič vody nosil do domu každý den už jen jeden na půl nádoby vody. Samozřejmě dokonalá nádoba byla pyšná na svůj výkon, vždy to dělala dokonale. Ale chudák prasklá nádoba se styděla za svoji nedokonalost, a cítila se uboze, protože je schopná jen polovičního výkonu.

Po dvou letech soužení oslovila nosiče u potoka: - Stydím se, protože voda teče po celou cestu domů. Nosič jí takto odpověděl: Všimla jsi si, že kytky rostou jen na tvou straně chodníku a ne na straně druhé? To proto, že jsem vždy věděl o tvém nedostatku a na tuto stranu cesty jsem rozséval semena květin. To Ty jsi je každý den zalévala, když jsme se vraceli domů. Dva roky sbírám tyto krásné květiny, abych si ozdobil svůj stůl. Kdybys nebyla taková, jaká jsi, tak by tato krása nemohla rozzářit můj domov.

Všichni máme své osobité chyby. Všichni jsme prasklé hliněné nádoby. Ale tyto praskliny a chyby, které jsou v každém z nás, dělají náš život tak velmi zajímavým a vzácným. Jen každého musíme přijmout takového, jaký je, a uvidět v něm to dobré.